

Μια φορά κι ένα ζαϊδούρι...

Ερευνητική Εργασία
Α' Λυκείου

Υπεύθυνοι Καθηγητές

Κοκκίνου Ελένη
Παπαζέτης Κωνσταντίνος
Καϊμακάμης Αθανάσιος

Συγγραφική Ομάδα

Τσιρίδης Νίκος
Ραχωβίτσας Δημήτρης
Σιέλης Χρίστος

Σχολικό Έτος
2015-2016

Μια φορά κι ένα γαϊδούρι

Μια φορά κι έναν καιρό, ζούσε σε ένα καταπράσινο δάσος μία οικογένεια πολύ, πολύ χαρούμενη, με δύο παιδιά κι ένα γαϊδούρι που το αγαπούσαν σαν να ήταν και αυτό μέλος της οικογένειας. Μια μέρα λοιπόν, τα παιδιά αποφάσισαν να παίξουν με το γαϊδούρι, τον Μένιο, χωρίς να πάρουν την άδεια των γονιών τους. Παρόλα αυτά κανένα από τα δύο δεν είχε καταλάβει το Μένιο ξανά μόνο του, ούτε ο Άγγελος, ούτε η Δανάη.

-Πιο γρήγορα Μένιο, βοήθα και 'συ ρε Άγγελε!

-Είσαι τρελή; Θα πέσουμε!

-Σταμάτα ρε φοβητσιάρη!

-Δανάη, πρόσεχε!

Ο Μένιος έπεσε σε μία λακούβα και τα παιδιά κατέληξαν στην ύπαιθρο. Μετά από λίγη ώρα, ο Άγγελος σηκώθηκε να βοηθήσει την αδερφή του.

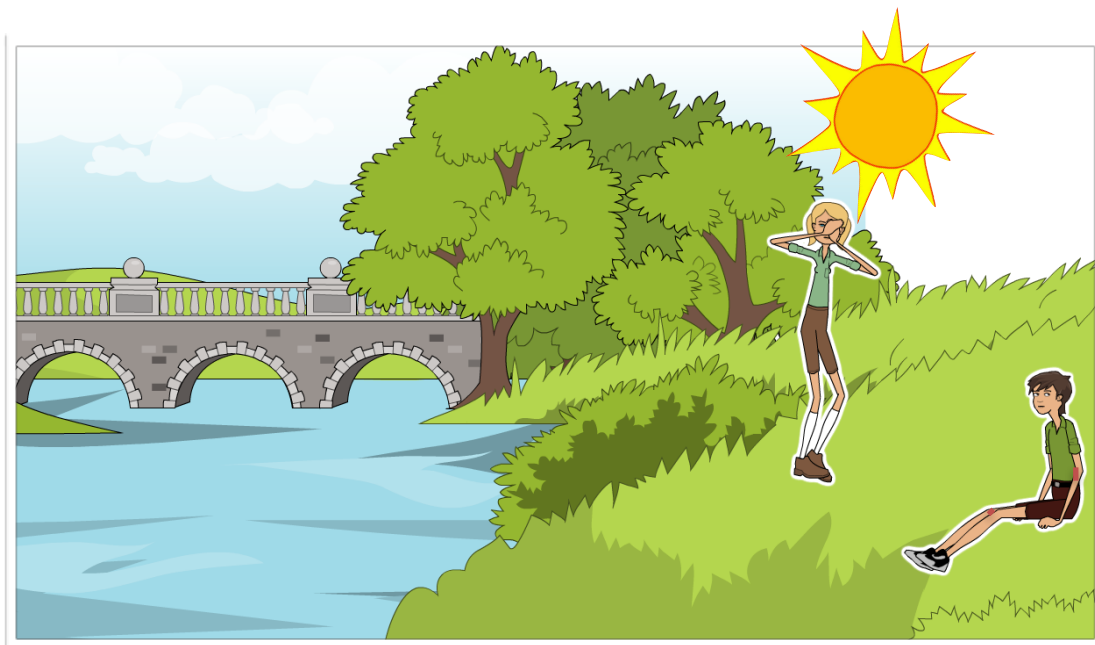
-Δανάη είσαι καλά;

-Ναι ρε Άγγελε, εσύ καλά είσαι;

-Σχεδόν, χτύπησα λιγάκι το χέρι μου...

-Τι λιγάκι βρε 'συ;! Τρέχει αίμα!

-Ηρέμησε Δανάη, μια γρατζουνιά είναι!

Εν τω μεταξύ, οι γονείς των παιδιών βρίσκονταν στο πέτρινο σπίτι τους, βαθιά μέσα στο δάσος, όπου τα προβλήματα ήταν επίσης σημαντικά...

-Γυναίκα δύσκολα βράζουμε το μήνα... Τα παιδιά μεγαλώνουν και οι ανάγκες αυξάνονται. Το σχολείο αρχίζει και ούτε τετράδια δε θα μπορούσαμε να τους

αγοράσουμε. Ο μικρός θέλει να μπει σε ομάδα ποδοσφαίρου και η Δανάη παρακαλάει τόσο καιρό να της πάρουμε δύο βιβλία.

-Έχει δίκιο.. Τι θα κάνουμε; Πώς θα τα καταφέρουμε;

-Δε ξέρω, αλλά άσε τώρα τις έχνοιες και φώναξε τα παιδιά για να φάμε. Ξέρεις ότι θέλω να τρώμε όλοι μαζί.

Έτσι λοιπόν, η μητέρα ετοιμάστηκε να βγει για να φωνάξει τα παιδιά. Μόλις, όμως, βγήκε από την πόρτα είδε τα παιδιά να καταφθάνουν μαζί με τον Μένιο.

-Άγγελε!!! Τι έπαθες;

-Τίποτα ρε μαμά.. Καλά είμαι...

-Αλήθεια λέει μαμά, τίποτα δεν έχει. Άντε πάμε να φάμε!

-Περιμένετε να βάλω τον Μένιο στο σάβλο κι έρχομαι. Μπείτε μέσα εσείς.

Τα παιδιά μπήκαν μέσα στο σπίτι και κάθισαν στο τραπέζι, μα όταν ο πατέρας τους είδε ότι ο Άγγελος χτύπησε ανησύχησε και ρώτησε τι του συνέβη.

-Άγγελε! Τι έπαθες αγόρι μου;

-Να, μπαμπά, πήραμε τον Μένιο χωρίς να σε ρωτήσουμε για να πάμε βόλτα και είχαμε ένα ατύχημα...

-Τι πράγμα;!

-Μην του φωνάζεις ,μπαμπά δε φταίει αυτός. Εγώ του ζήτησα να πάμε βόλτα με τον Μένιο...

-Ακούτε τι λέτε και οι δύο; Θα μπορούσατε να είχατε χτυπήσει σοβαρά... και το ζώο το έχουμε για δουλειές, όχι για βόλτες και παιχνίδια!

-Δε φταίμε εμείς μπαμπά!

-Έχει δίκιο η Δανάη, μπαμπά. Τώρα ελευθεαία δεν το χρησιμοποιείς καθόλου κι ο Μένιος νιώθει παραμελημένος .

-Αρκετά! Σ'α δωμάτιά σας κι οι δύο!

Μετά από τον καθρά τα παιδιά πήγαν στα δωμάτια τους κι οι γονείς τους έμειναν στο τραπέζι συνεχίζοντας την αρχική τους κουβέντα.

-Γυναίκα, βρήκα τη μοναδική λύση: Θα πουλήσουμε τον Μένιο. Οι δουλειές στα χωράφια δεν πάνε καλά, ούτε τόσες πολλές μετακινήσεις κάνω για να χρειάζομαι το ζαϊδούρι.

-Είναι μία λύση, αλλά τα παιδιά δεν πρόκειται να το δεχθούν. Τον αγαπάνε τον Μένιο όσο τίποτα άλλο.

-Δε μας παίρνει να σκεφτούμε τη γνώμη των παιδιών. Τα έξοδα πληθαίνουν. Πρέπει να κάνουμε κάτι επειγόντως!

Τα παιδιά τα οποία κρυφάκουσαν από τη μέση της συζήτησης και μετά, δεν άντεξαν άλλο και αντέδρασαν:

-Δε γίνεται να πουλήσετε τον Μένιο. Είναι ένας από εμάς.

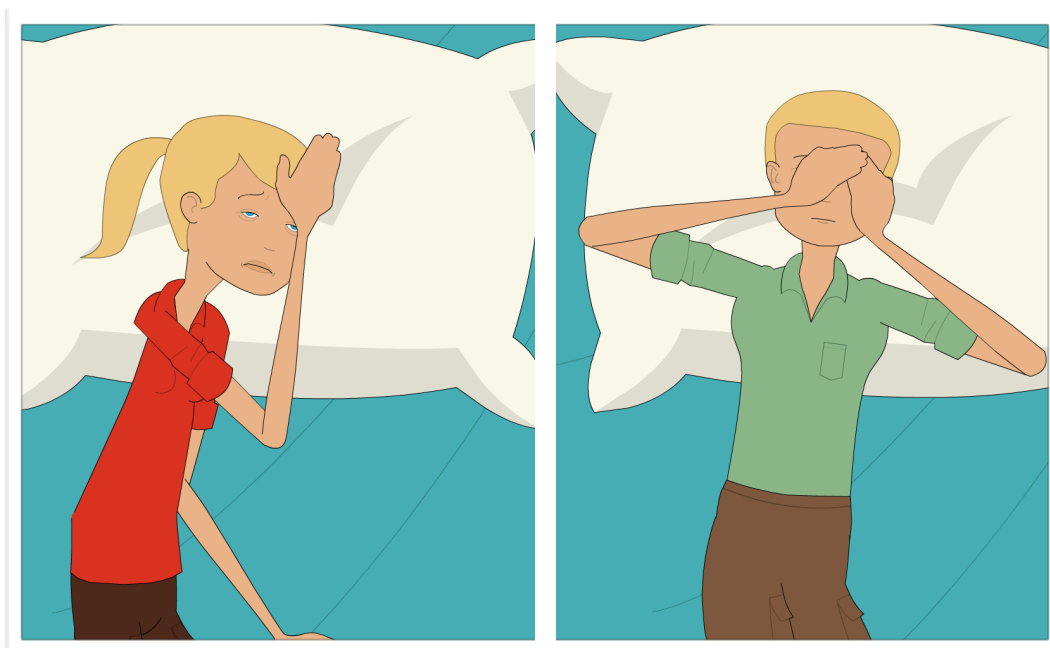
-Έχει δίκιο ο Άγγελος. Τον αγαπάμε πάρα πολύ, μαζί του μεγαλώσαμε! Πώς μας λέτε τώρα ότι θέλετε να τον πουλήσετε;

-Σκασμός κι οι δύο! Μέσα γρήγορα!

-Μα, μπαμπά...

-Μίλησα Άγγελε! Το ζαϊδούρι θα πουληθεί...

Οι ανιδράσεις δεν έπαψαν να υπάρχουν αλλά η ανάγκη για τα προς το ζην ήταν τόσο μεγάλη, ώστε ο Μένιος πουλήθηκε. Την ίδια μέρα τα παιδιά δε σταμάτησαν να κλαίνε. Η μητέρα τους προσπαθούσε να τα ηρεμήσει, αλλά δεν μπορούσε, κι ο πατέρας τους, καθώς ένιωθε ύψεις που πούλησε τον Μένιο, τους έβαζε διάφορα πράγματα, αλλά εκείνα επέμεναν ότι το μοναδικό πράγμα στον κόσμο, που θα τα έκανε χαρούμενα, ήταν ο Μένιος. Το φεγγάρι ρέμισε, η νύχτα έπεσε και όλοι πήγαν για ύπνο, άλλοι χαρούμενοι, άλλοι λυπημένοι.

Την άλλη μέρα, μόλις ξημέρωσε, τα παιδιά ξύπνησαν, αλλά δεν σηκώθηκαν από τα κρεβάτια τους. Δεν είχαν κάτι σημαντικό να κάνουν, ούτε είχαν πλέον τον Μένιο, για να κάνουν βόλτες. Οι γονείς από την άλλη, ξύπνησαν και ετοιμάστηκαν για τη δουλειά, μα μόλις βγήκαν από τη πόρτα ανείκρισαν κάτι τελείως απρόσμενο. Εκεί, μπροστά τους, στεκόταν ο Μένιος με χτυπημένο πόδι. Οι δύο γονείς έτρεξαν να τον δώσουν βοήθεια, μα το ζώο πόναγε τόσο που γκάριζε με το παραμικρό. Τότε τα παιδιά τον άκουσαν και έτρεξαν σ' αυτόν, αλλά από μακριά φάνηκε ο νέος ιδιοκτήτης του.

-Μένιο!!!

-Αν είναι δυνατόν... Κύριέ μου, μου πουλήσατε το χαιδούρι ναί ή όχι;

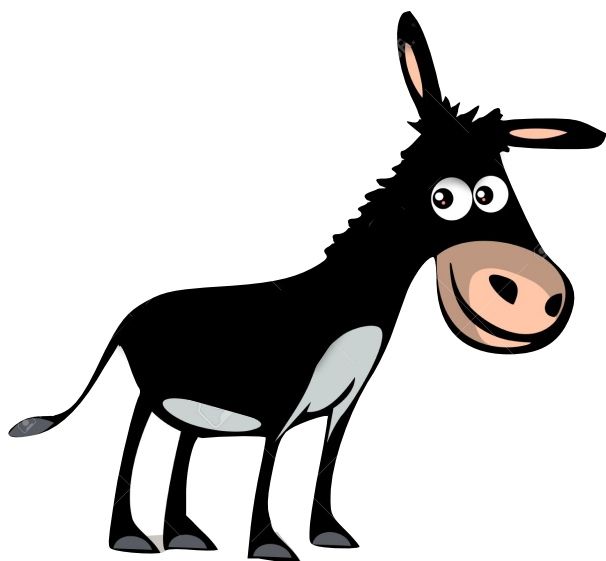
-Και βέβαια κύριε!

-Τότε γιατί το ξαναπήρατε;

-Δεν το ξαναπήραμε, εδώ το βρήκαμε και είναι και χτυπημένο!

-Λογικά το έσκασε από τον αχυρώνα μου χτες βράδυ. Μπορεί να του λείπετε. Πάντως είναι κρίμα να βασανίζεται το καημένο το ζώο. Αν το θέλετε κι εσείς, μπορώ να σας το δώσω πίσω...

-Μάλιστα κύριε το θέλουμε!

Και κάπως έτσι, ο Μένιος επέστρεψε στην οικογένειά του που τον αγαπάει όσο ζίποσα άλλο στον κόσμο, και στα δύο μικρά παιδιά που παίζουν μαζί του όλη μέρα. Κι έζησαν αυτοί καλά κι εμείς καλύτερα.